

Loja e Re



© 2026 Eri Malsori. All rights reserved.

The book “Loja e Re” is part of the pasiónBlog project (pasion.al). All moral and legal rights to this book and to everything published under the same name are reserved. No part of it may be reproduced, distributed or transmitted in any form without the prior written permission of the author, except for brief quotations with the source credited.

Publication details

Author and ownership

Eri Malsori · eridrekaj.com

Published at

pasion.al

Legal identity

NIPT: M67624701N

Contact

For general questions, collaboration requests or copyright matters:

support@pasion.al

For legal matters and privacy:

legal@pasion.al

Disclaimer

Everything in this book is of an entertaining nature and a reflection of my personal experiences in fictional circumstances. I do not intend to give professional advice, I do not aim to offer guidance for particular situations, and no text should be taken as a basis for making decisions. Any resemblance to names or circumstances is entirely coincidental.

Within the limits of the law, I accept no responsibility for actions that anyone may or may not take as a result of reading this material. If you feel affected by any topic or similar situation, I encourage you to seek appropriate professional help or advice.

Content is 18+. © 2016 – 2026 pasiónBlog.

Contents

E lashe zemren ne Beograd	4
Sa larg mund te shkoje nje burre ne kerkim te vetes se tij? Derisa e gjen apo, me larg akoma?	
Prishtina Simoter	9
Ne Prishtine, zemra ndihet si ne shtepi	
Poshte syve te Henes se Budvas	13
Kushti kryesor per nje eskorte, eshte te kete nje ndergjegje fleksibel dhe nje edukate jofleksibel.	
Ndodh edhe ne Shkoder	17
Rene nuk i harron premtimet e saj; Mirela eshte nje premtim.	
Ndodh edhe ne Shkoder, serish	23
Kur mbremja nuk sjell pergjigje ne mesazhin tim, kuptoj se duhet te shkoj ta marr vete.	

E lashe zemren ne Beograd

18.04.2021



Sa larg mund te shkoje nje burre ne kerkim te vetes se tij? Derisa e gjen apo, me larg akoma?

Ndonjehere, jeta te kthehet ne armik kur mendon se gjerat i ke vene per terezi. Sapo kam marre shtepine e re pak meter larg qendres dhe kam hapesiren time te mire e te nevojshme e te mjaftueshme dhe puna e re eshte fiks cka kam kerkuar; punoj me nje staf djem e vajza me te rinje nga mosha ime, te palodhshem e punetore dhe ditet duken kaq te shkurtera kur gjithcka kalon me te qeshura e me pune te sukseshme, sigurisht, dhe me kafet qe here i pijme poshte zyres e here brenda pasi porosisim ushqime ne te gjitha restorantet e pizzeri-te qe bejne dergesa. Kjo suate vazhdon prej tre javesh, fiks prej tre javesh qekur mora edhe shtepine time te re dhe per koincidence, qekur u ndava edhe me te dashuren time te zemres, Anian, qe ndoshta padashje kishte shkele ne rrugen time ndersa ndiqte rrugen e saj. Dhe nuk ka qene aspak e lehte, te kuptosh se je perpjeke per dicka qe nuk do funksiononte qe nga fillimi; merzine dhe urrejtjen i ke me veten tende dhe sdi as si ta denosh. Disa dite qan, disa te tjera godet murin here me koke e here me grushte, pastaj zgjohesh nje dite dhe kupton se jeta vjen nga lart e nga lart nga ku vjen jeta e lumturia, me siguri shihen qe egzistojne shume opsione, shume alternativa, shume rruge te gezueshme dhe shume njerez te rinje qe sjellin eksperienca e mesime te reja. Dhe une jam nje djale i thjeshte ne kerkesat e mia, si ne veshje ashtu jam edhe ne fjale e ne zemer; me pelqen te vrapoj pas gjerave te kendshme, pas gjerave minimale, pas natyres, pas njerezve qe japin buzeqeshje e qetesi. Ndoshta pres shume prej tyre, ndoshta jap me teper se dua, apo se duhet, a ndoshta me shume se pritet, ndoshta nuk di te perballem me merzite e emocioneve dhe ndoshta, ndoshta kam nevojte te shkoj te rigjenerohem diku, diku ku kam zemren...

Beogradi nuk eshte afer me kilometra por e kam gjithmone ne zemer, dhe kam nje dekada pa shkuar atje e vec mendimi se erdhi koha prape, me ngjall emocione qe nuk i fitoj asnjehere neper shkode, as ne kafe as ne rruge dhe fatkeqesisht as ne liqen kur shkoj. Nuk kam nje plan te qarte akoma per udhetimin tim - kam vec deshiren por nuk do vonoj, do rezervoj me agjensine qe kam miqesuar prej dy vitesh me te cilen shetisim ballkanin fundjavash e do nistem te shtunen, ne mengjes qe ne oren 3 pasi kam bere gjysem rruge me motorr naten nen hene. Ne Beograd, nderkohe, nuk kam miq qe me presin se koha largon edhe malet por kam Renene, vajzen e embel zeshkane qe nuk e kam takuar kurre me pare por e njoh nga rrjetet sociale prej sdi qe kur. I kam treguar per planin tim nje nate me pare e do me presi, per nje birre a nje pizza diku afer hotelit qe me ka rezervuar agjensia.

Rruga per Beograd eshte e gjate nga Miloti; nga Morina per Kosove ku do kete vonesa ne kufi e mberritja ne Hotel ku ka rezervuar agjensia, bhet vetem ne oren 7 te darkes, jashte cdo parashikimi e brenda cdo merzie te udhetareve. Por checkin ne hotel Tulip Inn nuk eshte mbylle se jane rezervimet, keshtu qe shpejtojme per ne dhomat e numrave tane, te relaksohemi pak minuta me nje dush a vec pak pushim e te zbresim per darke se pas nje ore, plani eshte per shetitje ne Danub. Dhe ashtu bej edhe une si pjesa tjeter e grupit, gjithcka e bej si grupi pervecse dhomen e kam marre i vetem kete here, per pak aventure qe me ka munguar prej vitesh. Ndoshta dikush do vije te me beje shoqeri. Ndoshta dikujt i ka mbete rruga naten e i duhet strehim. A ndoshta Rene, shoqja ime virtuale qe e kam

pare ne foto se fundmi – sot.

Rene, me emrin qe ngjason i cuditshem per ata qe nuk e dijne origjinen e saj, eshte nje vajze e zgjuar qe ka linde ditën e pare te janarit para 28 viteve – prinerve izrealite. E gjate ne trup si shkine por e bukur ne fytyre si nje aziatike e perendimit, Rene eshte psikologe dhe jeton vetem ne kryeqytet, ne luksin e saj te qetesise e rrethuar nga miq qe e duan per me shume se njeqind arsye. Ajo vishet e thjeshte me tuta qe i rrijne gjithmone mire ne kembet e gjata dhe bluza te lehta qe ia shtrengojne paksa asetet e mella. Me floket e gjata here brune e here bjonde, ajo eshte shoqeruesja perfekte qe me duhet ne nje nate te pagjumte te Beogradit.

I bej telefon menjehere. Me numrin tim se me ONE kam gjithmone roaming aktiv. Biseda eshte e paqte dhe e kuptueshme, flasim anglisht te dy, eshte hera e pare qe bejme telefonate me ze dhe zerin e ka te mire, te bute si origjina e saj dhe e ndiej si qesh pertej telefonit, se te dyve na pelqen humori. I tregoj si me shkoi rruga, i tregoj planet qe kam me agjensine per ne vazhdim dhe i kerkoj te vije mundesisht ne oren 10 te darkes tek dhoma ime, lart ne katin e peste nga ku duket gjysma e qytetit ne dritare. Mund te pijme nje birre a nje leng ftutash nese asaj i pelqen nga dritarja e dhomes time. Ne oren 10 mendoj te kthehem nga shetitja ne Danub qe do bejme me guiden tone, Heldin.

Jo krejt sipas orarit, dicka pas ores 10 kthehem ne hotel dhe Rene ska ardhe aty akoma, sepse sic zbuloj kur lidhem me WiFi, me ka telefonuar e kerkuar disa here por nuk kam qene ne disponim. E marr ta pyes ku eshte, ajo qenkerkash nise e kthyer por i them se tashme jam totalisht ne disponim dhe nuk vonon te niset serish, te dyten here, drejt asaj cka do behet dhoma jone.

Zbres e pres poshte ne oborr te hotelit, per te pare taksine e verdhe kur vjen e parkon poshte shkalleve afer portes dhe ajo zbret avash per te me habite pozitivisht me ate cka shoh me sy. E gjate sa une, me gjoks te mall si dy pjepra qe i tunden nen kanatjere dhe floke te verdha qe me pelqen si i mban te crregullta sikur po vrapon; e veshur me tuta te gjera e kanatjere te ngushte, ngjan krejt si Shakira ne Hips don't Lie – vecse pak me e gjate. Afrohet avash drejt meje e gjithcka ngjan sikur vertete njihemi prej kohesh. Perqafohemi per tu pershendete, i marrim ere njeri-tjetrit, prekemi ne duar e ne krahe e shihemi ne sy e po, sigurisht, jemi aty ku deshem te dy te ishim. Ajo ka marre edhe dy limonata ne dore, cfare vajze e mire dhe kavalierë, vras mendjen a do jete e tille edhe ne dhomen e gjumit.

E drejtoj per nga korridori – ashensori – e tek dhoma ime per tre minuta. Sa hyjme brenda, ne fillim jemi pak te emocionuar te dy, koha sna mjafton sa duhet per te krijuar afrimitetin qe kishim nevojë por ndoshta dhe mjaftoi; puthemi se pari ne buze dhe provojme ate butesine e ngrohte qe me siguri edhe ajo si une, e kishte ne kuriozitet qekur u pame jashte ne oborr. Cfare koneksioni! Cfare fantazie! Rene eshte taman si ato pornstarët qe shohim ne filma ne internet qe dashurohesh me to menjehere e ndihesh sikur e ke shoqe dhe ja parashikon cdo levizje tjeter.

E shtri me kujdes, duke e puthe e ledhatuar aty mbi krevat, dhe e ndihmoj te zhvishet e te mi tregoj format e bollshme qe mi ka sjelle si me surprize. Te njejten gje ben edhe ajo me mua, duke me zberthyer e duke me ndihmuar te lirohem nga rripi qe spo me lejon te marr format si i dua. Ajo pasi me sheh si jam fryre, me drejton me lart, te shtrihem, te rehatohem, dhe ti bej hapesire te me japi nje gojore te bute e te nxehte si goja e saj. Ska dyshim qe pervecse nje psikologe e zonja ditin, eshte edhe nje eskorte luksi naten; me ben te ndihem mire si te jete eksperienca ime e pare, a ndoshta si te jete e dashura ime e pare me gjithcka ndodh si here e pare. Ajo i di mire pikat e nxehta te prekjes, menyra si me lepin, si me thith, si me sheh ne sy me gojen plot qe ndonjehere harron e gati i merret fryma por kollitet, e skena eshte kaq artistike dhe ajo po me cmend akoma pa filluar mire – nuk e di sa do zgjas.

Pasi me sheh sa gati jam bere tashme per sulmim frontal e ajo e kupton mire hallin tim, me perqafon, me kap nga krahet e me terheq siper trupit te saj, ne pozicion missionary. – Imash li kondom?, me pyet, sigurisht per kenaqesine dhe sigurine tone te perbashket.

Une zgjas doren tek canta ime siper raftit me pasqyre, marr pakon e kondomeve Magnum qe i kam marre me poste se nuk gjeja dot ne shkoder. “Sorry por Durex-et i kishin blere gjimnazistet”, i them, dhe pasi qeshim pak te dy, ajo zgjatet ma rremben nga dora, e gris qesen me dhembe, me maskon duke me pare ne sy si i buzeqesh dhe me urdheron te mos bej te tjera batuta.

Pa e ndryshuar pozicionin dhe pa ja kundershuar as kerkesen, nis ta penetroj lehte duke e pare ne sy, duke i ledhatuar floket me perkundesje e dashuri. Ajo mi ve duart rreth qafes e me therret emrin qe e shqipton me veshtiresi per shkak te theksit, thote disa fjale ne gjuhen e saj qe sja kuptoj por me terheq, me afron te me ndjeje afer. Sa qejf kam ta nuhat ne qafe e ne gjoks, tia puth gushen teksa me merr brenda komplet, ia mbyll gojen me goje dhe ia shfryj gjithë merzine e akumuluar ne muaj, nga puna e nga jeta, e avash avash filloj te harroj kush isha para se te vija ne Beograd.

Pasi na ka mbuluar nxehtesia te dyve e kemi nevojë vec per pak qetesi, shkeputemi nga te qenit nje – prape ne dy persona, pastaj une ngrihem nga krevati, e kthej Rene me bythen e malle prej meje dhe e ngre lart si ne duggystyle siper krevatit ndersa une qendroj ne kembe ngjit prej saj, ne dysheme. E palloj edhe per pak ashtu, me duart qe ja ve ne shpine, duke ja rrah bythen sa here qe gjemon nga forca ime dhe ndihemi kaq familjar bashke. Me pelqen ta kap nga kembet, ta mbaj se duket se do me iki, keshtu i shkoj me thelle sic i pelqen asaj, qe ma kerkon, nganjehere duke me share...

Ne nje moment, ajo terhiqet serish, kthehet prej meje ndenjor ne cep te krevatit, me kap organin, ia heq kostumin dhe e merr ne goje te gjithin, ashtu te zhveshur komplet. Magnum-et kane arome banane dhe cokolate, e asaj dukshem i pelqen cokolata. Me masturbon edhe pak me gojen e vogel pastaj shtrihet perballe meje, ngre kembet lart mi vendos ne shpatulla dhe me thote “hajde, me mbush plot”. Une perkulem pak, bashke me kembet e saja si ne ushtrime gjimnastike, e penetroj me force per disa pompa te thella e

me shpejtesi sikur dua ta thyej krevatin derisa ajo ja arrin qellimit tre sekonda para meje e une dal jashte me vrap, tashme jam krejt i zhveshur, e ja mbush me shkume gjokset e mellá si pjepra.

Dhe duket se nata nuk do kete fund. Ora ka shkuar gati tre tashme, bejme nje dush te shpejte, vishemi sikur asgje ska ndodhe deri tani dhe dalim perjashta, ne qytetin qe nuk flen, per te pire nje birre e per te prite mengjesin qe nuk eshte larg, e do vije me nje aventure te re.

Prishtina Simoter

04.06.2021



Ne Prishtine, zemra ndihet si ne shtepi

Ajo quhet Sara, eshte 21 vjece. Nuk jane shoqe me Rene, por njihen prej muajsh e Rene me kishte premtuar nje vajze te pafajshne te me shoqeronte gjate neteve te mia te vetmuara ne Prishtine. Ne Prishtine kam qene me pare me ish te dashuren time dhe kjo eshte hera e pare qe po shkoj vetem, per te kaluar dy nete; planin e kam bere si heren e pare, me agjensine qe une udhetoj shpesh, do shkeputem prape nga rutina e serish do akomodohem vetem, ne dhomen e rezervuar cift: sepse do me shoqeroje Sara, vajza e re nga Siria qe prej vitesh emigruar e jeton ne kryeqytet dhe punon si infermiere private personale ne shtepite e atyre qe me se shumti kane nevojte per nje serum e per nje buzeqeshje; te moshuarit.

Ndryshe nga heren e fundit kur isha ne kete kryeqytet te madh te nje shteti te vogel, Prishtina duket akoma me e gjalle. Te jete ngaqe thuajse ska me pandemi, te jete se heren tjeter po binte bore, te jete se vajzat jane rrite tashme, por rruget e kafet jane plot me djem e vajza te bukura qe ndonjehere mendoj se duhet te shperngulem ketu, per pak kohe, ti riperterihem.

Une ec andej permes qytetit ne kerkim te apartamentit tim nga Airbnb qe ne harte nuk duket edhe larg. Per disa hapa, jam ne oborr, per disa hapa te tjera jam ne kat te dyte te dhoma, celesi ne kuti te dera e per disa hapa te fundit, gjindem brenda, ne apartamentin me dy dhoma, dy shtreter dopjo, TV ne mur dhe frigorifer, sigurisht, bosh.

Hap canten e shpaketoj dy-tre nderresat qe kam marre, dhe marr celularin te shoh per WiFi. Perjashta eshte dite e bukur sot, dielli shkelqen, rruget plot, gjithcka therret per te bere nje xhiro ne kembe por une nuk jam akoma ne fokus, thjesht dua te shoh nje here shpejt per ndonje email a mesazhe dhe sa marr sinjal, OOPS, Sara! Sares duhet ti shkruaj, ora kalon shpejt e ajo mund ta zere kohen e saj me punet e shoqerine e saj e une kam nevojte ta shfryteztoj mire kete kohe te limituar.

Sa i kam shkruar mesazhin e pare, teksti merr dy vija dhe ajo pergjigjet e ne pak mesazhe i tregoj lokacionin tim por fillimisht do pijme nje birre poshte shkalles, se ajo nuk ndihet rehat me nje te panjohur. Akoma.

Pak me tej nga apartamenti ik, anash ne rrugice, eshte nje klub pa emer por qe do ta njoh lehte nga dritat roze qe ka neper sfond dhe muzika e lehte qe ngjan si akustike edhe pse nuk shoh askend duke kenduar. Une me tre hapa mberrij dhe koincidon qe sa hy brenda, thuajse cift me mua nje vajze me trup te gjate, tuta te bardha e bluze te bardhe, pantofla me gisht, dhe jam i sigurte qe ska as breke as sutjena. Kush tjeter pervec Sares mund te jete, ashtu sic me eshte pershkruar nga shogja e saj. E bukur dhe e njome, me sy te mellenj si vajzat ne filmat vizatimor japonez, me e vecanta ne klubin me drita roze, ajo e kupton se une jam une, nga tentativa qe bej per ti fole edhe pse nuk guxoj ama jam i sigurte si jeta, qe ajo eshte.

- Hajde Erik mos me shiko me, me thote ne anglisht, me te paren here qe i ka leshuar syte mbi mua. Se, sigurisht, ajo ka pare foton time ne WhatsApp qe para nje ore e vendosa, qellimisht per te me njohe ajo. Une e ndjek nga pas dhe ajo shkon ze vend ne

tavolinen e fundit, ne cep te klubit. Qe ne fillim dua ti rri ngjitur por ajo sigurisht, me tregon vendin perballe saj.

Floket i derdhen rrjedhshem permby supe e supet i ka zhveshur permby bluze qe i shtrihet lirshem permby lekure – nese ja ngul syte per pak, edhe gjinjte ja skicon komplet. Muzika akustike ne sfond, me kitarre e zera dashurie, e ben takimin edhe me interesant ndersa sapo i kam treguar me fjale te thjeshte profilin tim, pa mbaruar gotat e para, me ben me shenje te cohem te shkojme ne dhome.

Vajza nuk ka kohe per te humbe. Me siguri, edhe e ka kuptuar qe une jam i lodhur e kam nevojë vec pak relaks. Ngrihem se bashku e drejtohem per nga dhoma ime ne katin e siperm, me doren qe ja mbaj drejt belit per ti dhene drejtim. Kemi nje energji dhe sinergji fantastike bashke, sikur jemi te dy tashme ne te njejtin profesion.

- Ca do bejme sonte, Erik?, me pyet, duke stopuar aty para se te hyjme ne dere.

Une i ve doren ne fytyre kurse ajo ma ve mes kembave te mia. Por une nuk jam gati akoma sic duam te dy, ama sdo futemi brenda edhe per pak. Nje here ma refuzon puthjen ne buze duke me rikujtuar se eshte vec shoqeruesja ime per sonte por une i buzeqesh prane gojes saj, zberthej rripin dhe e shtyj te ulet poshte. Ajo bindet ne heshtje dhe buzeqesh si une, per te me konfirmuar se tashme jemi ne te njejtat shina.

Pasi ka pare 360grade qe askush nuk eshte neper korridor e me te rene ne gjunje perballe meje, me zberthen, dhe ma merr komplet karin ne goje, si te jem une nje foshnje. Me mendje, dua ti them se ska pare gje akoma, por pa mbaruar komplet mendimet e mia, ajo ka dale ne rolin e saj e une sjam me si nje foshnje por si nje ushtar romak me heshten perpjete qe lulezon ne gojen e saj te bute. Qetesia mbizoteron ne korridorin e erret buze deres dhomes sime; por edhe sikur te bien nje mije bori – asnje zhurme sdo me shperqendroje nga kenaqesia e mikes time sonte qe pa turp e sikur te jem djali i saj, me mban ne goje e me llaston me gjuhe duke me ngacmuar me ofshama te shpeshta.

Une e ledhatoj ne floke, dua ti shtri koken lart ta shoh a po i shkelqejne syte edhe asaj si mua por ajo duket teper e fokusuar tek heshta ime sa nuk deshiron te me pergjigjet edhe pak. Megjithate une e terheq lart, pak me force, me njerën dore pas qafe e kap nga floket dhe me force ne dukje por me kujdes e shty e mbeshtes te muri, buze deres. Buzen nuk i ndesh akoma me buze por e nuhat ja marr eren perbrenda, dhe pa ja leshuar floket nga dora me tjetren dore i zberthej kopsat e bluzez per tia nxjerre gjinjte perjashta se as sutjena nuk ka veshe... I ka te buta, me thithka te forta qe ngjyren se dalloj dot ne erresire por aromen po, dhe shijen, sepse ja shtrydh fort sikur ja ngjis te dyja bashke per ti kaperdire me nje kafshate. E puth, e thith, e shtrengoj fort e ajo tenton te gjemoje pak a te ulerase por une i vendos doren ne goje e ajo, e nxjerr deshmine e kenaqesise saj duke me kape per antene, fryma sikur ka filluar ti merret, me shtrengon e me terheq por une e kap e rrotulloj me shpine prej meje dhe e shtyj – tre hapa me tej, aty ku gjendet nje kolluk dhe e hell permby.

- Kujdes!, me thote per nje moment. Por une i di mire planet e mia, i kujdesshmem jam. Ja mbyll gojen me dore, i afrohem dhe i them me ze te vogel e urdherues te veshi "Bindu",

dhe sa pa zene akoma qetesi pa ju normalizuar frymemarrja, ja shtie duart poshte llastikut tutave per ta gjete me aspak surprize pa brecka, dhe ja zbuloj bythen menjehere, ja mat mollaqet me duar, qe i ka te rrumbullaketa e te buta, te mella sa dy pizza, e ndiej si eshte njome mes kembeve duke e preke lehte me gishta dhe menjehere, e degjoj te me thote "jepi, se ora kalon".

Nxjerr nga borseti nje uniforme Magnum per ta mbeshtjell ushtarin tim, dhe ja rreshqas brenda avash, ne te caren e ngrohte mes kembeve; sikur vullkan ka perbrenda, dhe nis ta penetroj aty permbysh, pa e lene te levizi edhe po te doje. Duket se korridori ushton nga gjemimet e saja, nuk eshte e para femer qe ankohet per malle sine time por jane vec ankesa kenaqesie me shume teksa me lutet te mos ndalem; stockholm syndrome. Ndonjehere ja rrah bythen me shuplaka, i bej "shhh" kur ajo bertet se duket se eksitohet me shume se duhet, dhe ndonjehere ajo ve duart ne gojen e vet e nuk be ze - i pelqen qetesia e korridorit, dhe krizma e topeve te mia te fryra qe kercasin tek i perplasen ne gryken e vagines skuqur.

Perkulem pak e shtrihem siper shpines saj, duke i qendruar brenda, nderkohe qe ajo e shtrire siper divanit, me grushtet qe i shtrengon fort nga kenaqesia e dhimbja bashke e duket se do e grisi plastiken e kolltukut. Levizjet jane me te veshtira ne kete pozicion por me e lehte te shkoj thelle brenda saj; e duket se kjo i pelqen edhe asaj tek e degjoj si me shan - njesoj sic me pelqen mua, qe sdo mund te duroj per gjate e jam gati te shperthej.

I dal pastaj perjashta, e kap me force e pa sforco si te jete nje vogelushe e rrotulloj e hell ndenjor ne divan, sikur po aktrojme nje film dhune, e heq kondomin me njerren dore dhe me tjetren e kap nga fytyra, e shtrengoj ja nxjerr gjuhen perjashta, dhe e sperkat ne sy, ne faqe, ne floke, dhe ne gjuhe me se shumti, qe e mban perjashta si per ta thare nga nxehtesia. Ajo buzeqesh, ashtu duke e mbajte gjuhen perjashta teksa i kullon si nje vogelusheje qe ka pire qumesh nga kutia...

Poshte syve te Henes se Budvas

17.06.2021



Kushti kryesor per nje eskorte, eshte te kete nje ndergjegje fleksibel dhe nje edukate jofleksibel.

Sot kam rruge te gjate per te bere. Do shkoj ne Budva; jo per plazh, sigurisht, une zakonisht si bej dy hapa per plazhin. Por per pasionin po, deri ne fund te botes. Dhe fundi i botes sonte eshte ne Budva, tek apartamenti Izabeles, qe vjen nga Turqia.

Pasdite, tek stacioni autobusit, takohem me Patrician, nje turiste angleze qe aty po pergatit per te bere rruge. Nuk e njoh por me ca letra neper duar me kerkon ta asistoj me oraret e meqe edhe ajo e ka rrugen per Podgorica, pse te mos udhetojme bashke? Rruges ndalemi per kafe, shkembejme numrat qe nje dite tjeter te flasim a te shihemi, bejme dy foto dhe ne perendim ndahemi ne stacionin e Podgorices ku ajo do vazhdoje udhetimin e saj e une per Budva ku me pret aventura e ralles.

Budva eshte e bukur, aspak e qete por edhe aspak e zhurshme. Sa mberrij, bej nje selfie per kujtim dhe i shkruaj Izabeles te me jape lokacionin e pasi freskohem pak ne nje bar rruges nga apartamenti i saj, marr nje cokolate ne dore, dhe nisem. Eshte gati 15 minuta deri tek apartamenti i saj; rruga dhe atmosfera me pelqejne, ka plot rini, gjalleri. Plani eshte te pijme dicka e te dalim per plazh por ora ecen e tashme ndihet errerise qe ka nise te mbuloje zonen. Gati krejt ne te erresuar, une mberrij te apartamenti i saj, tek lokacioni. Kam edhe foto te portes, qe assesi te mos ngaterrohem por kjo nuk ndihmon, se porta eshte e mbyllur, une skam celes, dhe mesazhet ne celularin e Izabeles shkojne me nje vije.

Duke leviz aty ne oborr e duke pare dritaret me shprese ta kuptoj ku eshte, afrohet nje kalimtar te hapi deren e nderteses. Vrapoj pas tij dhe i flas ne nxitim "Cekate", qe te me prese e te futem brenda. "Aaa, albanski", thote ai dhe qesh, "por kuptoj edhe shqip". Futem brenda e ngjitemi deri ne kat te trete ku e di se eshte edhe banesa Izabeles e sa dalim lart, ne korridor ne divan, jane dy vajza. Une direkt e njoh Izabelen; nje ikone seksi e vertete, e gjere ne vithe e ngushte ne bel, gjoksin thuajse perjashta, me nje minifund thuajse sa nje rrip; kurse vajza tjeter mban nje pelhure te holle thuajse transparente qe i tregon krejt trupin poshte. Ne i pershendesim me duar dhe bashke afrohen prane nesh, e Izabela flet e para, "Sta je Erik?", por shoqja e saj i shpie krahun shokut tim dhe bashke futen ne dhome, pastaj Iza me kap mua nga dora dhe me drejton ta ndjek. Pas tyre, futemi ne te njejten dere.

Eshte nje apartament i madh; nje dhome sa nje sallon festiv me kolltuqe bufe e TV ne mur kurse perballe eshte tualeti pllaka te kaltra dhe anash, jane dy dhoma gjumi me dyer te hapura qe ngjasojne si dhoma martesore. Une le cokollaten te bufeja;

- A sdo dalim per te jahti?, e pyes Izabelen, duke qene pak konfuz nga keto levizje.
- Me vone, me thote. - Hajde, a sdo te besh nje dush te shlodhesh? Lere Ivanin, ka ardhe para teje ai, eshte mik i shtepise.

Pra Ivan quhet shoku im i ri, qe sa dua tia hell syte per ta konfirmuar e shoh se ai ka marre ne duar shoqen e shoqes sime dhe po e con te krevati i njeres dhome, sigurisht, dhoma tjeter pret ne. Ata shkojne te krevati, shtrihen, ajo kercen siper tij dhe afrohet te mbylli deren, por Iza i thote dicka dhe ajo e le deren hape. Une futem ne dush, zhvishem,

behem gati dhe sa le cmimin e festes aty ne pasqyre, dal perjashta e gjej ne korridorin e vogel Izen qe qendron ne kembe, e zhveshur nudo, me duart ne bel. Ajo eshte nje seksbombe e vertete, floket bishta, bythen e malle e belin e holle, ka vec nje tatuazh ne shpatull e nje tjetër ne gjoks qe mi rrmeben shikimet sa kthehet prej meje.

Me afrohet ngadal e me con doren direkt te kari, qe sigurisht qe eshte qetesuar nen ujin e ngrohte por ajo nis ta ledhatoje qe ta beje te forte per te e duke me pare ne sy, me ngre tensionin gati per te shperthyer aty. I afrohem ngadale e puth ne qafe, i them ne vesh sa beautiful eshte dhe dua ta puth ne buze por me largon me dore, “jo ne buze”, me thote. Dhe me terheq avash drej krevatit tjetër, e leme edhe deren tone hapur, njesoj si komshijte tane ne dhomen tjetër ku degjohen krizmat e krevatit sikur perplasat ne mur.

Sa hyjme ne dhome, ajo improvizon sikur e shtyva dhe hidhet permbyas mbi krevat, zgjat doren e gjen nje kondom dhe ma zgjat ta vendos qe sigurisht, me bie fiks; ajo eshte si nje piktores aq te mprehte qe e paska shikimin. Sa une kam vene Magnum-in tim, ajo si qenushe e ka ngritur bythen perpjete dhe e rreh me shuplake, si per te me thene “ketu eshte hyrja jote”.

Por une do e dalloja hyrjen time edhe pa sy. I afrohem pa menduar shume, e zbut me pak peshtyme dhe i rreshqas menjehere brenda pallen time te fryre. “Oh I love big dicks”, gjemon ajo, per te me nxite edhe mua te bej punen time tradicionale. Meshkujve u pelqejne te tilla komplimente, une nuk bej perjashtim.

Ndersa e palloj ne nje stil qeni te modifikuar, duke e rrah me shuplaka sikur dua ti nxjerr me dhune gjithcka po i dhuroj, ajo vec gjemon e me kerkon me shume; kurva e poshter, ajo e di mire zanatin e zaj e punen. Ndonjehere ja kap edhe floket e shkurtera, e perkul ne bel, e skuq me shuplaka dhe vazhdoj ta qi ashtu duke mos e dite me momentin kur duhet te ndaloj. Por ajo e di, sepse ajo di gjithcka – zvarritet pak perpara, kercen aty afer meje me fytyre prej meje dhe ndersa me le te pushoj muskujt e te rimarr edhe pak fuqi, karin sma le te pushoje aspak, ma ngacmon me dore, pastaj me goje, duke me ledhatuar koqet e duke me thithe aq sa kam frike se do me prishi ne ate moment.

Por ajo u be shogja ime, i kupton frikerat e mia, nga ai pozicion, ngrihet ne gjunje, me hidh kraht rreth qafes e me shtrengon me terheq pas vetes te bie siper saj. Me puth me kafshon ne qafe ne shpatulla, ma kujton serish se une jam i preferuari i saj dhe i hap kembet si sinjal qe ti rrasem brenda. Une i pergjigjem direkt, duke e pare ne fytyre ja ve duar ne ball ne floke e ledhatoj i prek buzet ndersa ajo i lidh kembet rreth belit tim per ta bere gjithcka vecse me intime, e me te thelle.

- Ku ke qejf ta hellesh?, me psheretin ne vesh.

Oh Zot, une dua tia hell ne fytyre, ne goje, ne gjoks, ne trup, dua tia lustroj lekuren e dua ta mbys me sperme por kam frike se sdo ja dal dot keshtu qe vesh duke i puthe e thithe gjoksin plot me tatuazhe, derdhem brenda saj.

“Sa i paduruar”, me siguri do thote me vete. Por kenaqesia ime nuk ka te paguar.

Mbushem me fryme, ngrihemi nga krevati te dy, nisem drejt dushit dhe cte shoh, shoku im i ri dhe shoqja e tij tashme kane dale nga dhoma, jane rregulluar jane bere shik te dy, me Redbull e cigare ne dore, dhe po na presin qe te shkojme te jahti, sipas planit te hershem te Izabeles.

Ndodh edhe ne Shkoder

18.09.2021



Rene nuk i harron premtimet e saj; Mirela eshte nje premtim.

E marr mesazhin ne nje pasdite te zakonshme, kur zyrat po zbrazen dhe dielli fillon te ulet mbi liqenin e Shkodres me nje ngjyre portokalli qe duket sikur gjakos ujin. Jam ulur ne tavoline duke perfunduar nje email te fundit, kur celulari vibron. Emri i Renes shfaqet ne ekran, dhe buzeqesh para kohe, se e di qe cdo mesazh prej saj sjell me vete nje aventure.

“Erik, me duhet nje nder”, shkruan ajo. “Nje shoqe ime e mire, Mirela, ka arritur ne Shkoder. Eshte kineze, ben masazhe, sapo ka hapur dicka te vogel aty. E vetme, e re, dhe pak e humbur ne ate qytet te madh per te. A mund ta shoqerosh disa pasdite? Te pakten derisa te mesoje rrugen dhe te ndihet me mire?”

Lexoj mesazhin dy here. Rene nuk me kerkon asnjehere gjera kot, dhe fakti qe i intereson kaq shume per kete vajze me ben te mendoj se duhet te jete nje person i vecante. Por ka edhe dicka tjeter ne kete kerkese, nje lloj besimi qe ajo ka tek une, sikur po me jep nje sekret per ta ruajtur.

“Patjeter,” i pergjigjem une. “Me jep numrin e saj dhe me trego kush eshte ajo.”

Marr edhe fotot pak me vone. Mirela ne nje kafe te Beogradit, duke qeshe me nje filxhan te vogel ne dore. Floke te gjata te zeza, sy te holl qe i kthehen me kureshtje objektivit. Nuk eshte vajza me e bukur qe kam pare, por ka nje rrezatim te paster, nje menyre te te qendruarit ne hapesire qe te terheq vemendjen. Duket e forte dhe e brishte ne te njejten kohe. E re? Nuk e di. Ajo eshte kineze dhe atyre mosha nuk u kuptohet kurre.

I shkruaj kete pasdite, kur ora tregon gjashte e gjysme. “Ku je?” e pyes une. “Jam tek dhoma ku bej masazhe,” pergjigjet ajo shpejt, me nje emoji qe tregon nje fytyre me duar te bashkuara sikur lutet. “Hajde”

Ajo e di kush jam. Duket se Rene paska bere te njejten pune me te dy. Marr nje cokollate nga bufeja, nje Milka me arra, dhe nisem drejt adreses. Banesa eshte ne nje pallat te vjeter ne qender, me nje hyrje qe nuk e gjej dot lehte. Leviz aty ne oborr, duke kerkuar numrin e apartamentit ne dere, por askush nuk pergjigjet as nuk leviz. Mesazhoj Mirelen qe te me presi poshte, dhe pas pak minutash, dera e hyrjes hapet.

Ajo qendron aty, e strukur nen nje pallto te lehte gri mbi kanatjeren e bardhe. Floket i ka te lidhur pas koke, disa fije i kane shpetuar dhe i bien ne fytyre. Duket e lodhur, por buzeqesh kur me sheh.

- Erik?, pyet me nje theks te lehte.
- Po, une jam, - i them duke i zgjatur cokollaten. - Per ty. Nga Rene.

Ajo e merr me dy duar, si te ishte nje dhurate e cmuar, dhe buzeqesh me gjithë gojen e saj te vogel.

- Falemnderit shume. Rene... ajo eshte vajze e mire. Good girl.

Dhe hyjme brenda. Korridori eshte i ngushte, i ndricuar keq, me nje ere te vecante lulesh

qe duket sikur fsheh ndonje sekret. Ajo ecen perpara, dhe une vrej qe ecen me kujdes, sikur dysHEMEJA mund te thyhet.

- Bad apartment, – thote ajo, duke kthyer koken. – But I like it. Dhe qesh.

Dera e dhomes se masazhit eshte e hapur. Nje hapesire e vogel, me nje tavoline ne qender, nje jastek i bardhe, nje dritare qe sheh ne oborrin e brendshem. Aroma e sandalwood-it dhe nje ere tjeter, e embel, sikur mjalt ose vanilje. Ajo heq pallton dhe une shoh qe ka veshur kanatjere te shkurter dhe mbathje te vogla te buta qe gati nuk i duken. Trupi i saj eshte elegant, i holle, me duar te holla qe duken sikur dine mire te prekin.

- Do pak uje?, pyet ajo, duke me drejtuar nje shishe te vogel nga nje tavoline anesore.
– Kam edhe kafe, edhe caj.
- Uje eshte OK, thank you.

Ulem ne nje karrige te vogel ndersa ajo me jep shishen. Vrej qe duart i dridhen pak, nje dridhje e vogel qe mundohet ta fshehe. E pyes si po kalon ne Shkoder dhe si eshte gjithcka deri tani.

Ajo ndalet, mban frymen pak, pastaj buzeqesh me trishtim. “Dita e pare sot. Shume kliente... jo, asnje klient. Vetem une, duke pritur.” Hesht, pastaj shton. “Nuk e njoh Shkodren. Rruget, njerezit. Gjuha...” tregon doren ne goje, sikur po e mbulon. “Eshte e veshtire.”

Une kuptoj. E di cfare do te thote te jesh i huaj, te ndihesh i humbur ne nje vend te ri. “Une jetoj ketu dhe ndonjehere humbas” i them. Jo se ndodh vertete por nje menyre per te vazhduar biseden ne terrenin e saj.

Syte i ndricojne.

- Po?
- Po... Por Shkodra eshte e bukur. E ngadale. Te le te marresh fryme.

Ajo qesh, nje ze i vogel, melodik. “Yes, I like it. Me pelqen. Nuk me pelqen zhurma.”

Flasim. Me tregon qe ka ardhur nga Kina para nje viti, ka punuar ne Beograd me Renen, punet e tyre. “Nuk isha masazhiste ne fillim,” thote ajo, duke vene gishtin ne buze. “Isha... infermiere. Por nuk me pelqente. Spitali, dhimbja, vdekja. Kete e zgjodha sepse... sepse sjell relaks. Sjell kenaqesi.”

Kjo me bejne te ndalem. Nuk me habit shume, eshte fiks i njejti profil si Rene. Por ka nje thellesi ketu qe nuk e kisha vene re me pare.

- Po ti?, me pyet mua. – Aventurier?

Une qesh.

- Une thjesht... me pelqen te njoh njerez. Dhe te bej gjera te reja.

Ajo me shikon me kujdes, me nje veshtrim qe duket sikur po me peshon.

- Une gjithashtu. Me pelqen te zbuloj.

Ka nje heshtje. Nuk eshte e sikletshme, por eshte e ngarkuar me mendime. Nje lloj elektriciteti qe fillon te ndihet ne ajer. Ajo e ndjen, une e ndiej.

- Nuk ka shume pune ketu, – thote ajo papritur, duke shikuar ne dritare. – Je vetem ti.

Une nuk pergjigjem. Fjalite e saj kane shume kuptime.

- Te tebej masazh?, pyet ajo, por kete here me ze me te ulet, me te embel.

Nuk pergjigjem, por menjehere zhvishem, deri ne breke, dhe shtrihem ne tavoline me barkun poshte. Ajo i heq mbathjet, ecen zvarre mbi dyshememe, dhe ndiej duart e saj te vogla, te buta, qe fillojne te me ledhatojne shpinen. Por kete here eshte ndryshe. Nuk eshte thjesht nje masazh mekanik. Ajo gjen nyjet, vendet ku jam i tensionuar, dhe qendron aty, duke i dhene kohe gjithckaje. Dhe une... nuk di mire si te reagoj sepse ceshte e verteta, masazhet i kam pare vetem ne TV.

- Ke shume stres,” thote ajo ne veshin tim. – Ketu., dhe prek ne shpine. – Edhe ketu, dhe me prek edhe me poshte.
- Po, ia pranoj une. Fryma ime behet me e thelle, me e rregullt. – Kam pak.

Ajo vazhdon. Levizjet e saj jane te qeta, te kontrolluara, por ka nje qellim ne to. Nis te me hapi, te me zhblllokoje, jo vetem fizikisht. Dhe une po e lejoj, edhe pse nuk kam ardhe fiks per masazh. Le trupin tim te shembehet ne tavoline, ndiej peshen e saj te vogel mbi kurrizin tim ndersa ajo rrit presionin me duar.

Pastaj me kerkon te rrotullohem. Bej si me thote, dhe menjehere jam me shpine ne tavoline. Kanatjera i eshte hapur pak, dhe une shoh gjoksin e saj te vogel, te ngrehur. Por kete here nuk e shoh thjesht si nje objekt. Shoh shume ne te; mbi te gjitha shoh nje vajze te re qe nuk trembet te kerkoje te gjeje veten e jeten e saj.

Ajo vazhdon masazhin ne kembe, ne ije, pastaj ngjitet gjithnje e me lart. Duart e saj te vogla prekin mbathjet e mia boksera, dhe une ndiej qe jam erektuar. Kari im ngrihet, duke formuar nje tende tek mbathjet. Ajo e sheh. Nuk buzeqesh menjehere. Veshtron syte e mi, pyet pa e pyetur: Yes?

“Yes”, them une. Si konfirmim, si leje.

Ajo me heq mbathjet me nje levizje te lehte. Kari im del jashte, i fryre, i nxehte. Ajo e shikon, pastaj me shikon mua. “Eshte... i bukur,” me thote ajo, dhe nuk e di nese e kupton kuptimin e plote te fjales, por e thote me singertet.

Ulet, dhe ndiej gojen e saj te nxehte, te laget. Me merr ne goje ngadale, me nje butesi qe me cmend, duke ecur me gjuhe, duke e provuar, duke mesuar cfare me pelqen. Ndien qe po dridhem, dhe ngritet.

“Touch,” thote ajo, duke e hequr gojen. “My... here.” Dhe me tregon gjoksin.

Une ngrihem pak ne berryl. Vendos doren time mbi gjinjte e saj. I ka te vegjel, te ngrehur, te pershtatshem. Por kete here i prek me ndjenje, me kureshtje. Filloj tia ledhatoj, tia shtrydh lehte, tia puth. Ajo mbyll syte, e kenaqur, dhe une ndiej aromen e lekures se saj, nje ere pastertie, nje ere freskie, e vecante shume.

Pastaj ajo largohet, heq kanatjeren, dhe une shoh trupin e saj te plote. E vogel, e imet, por e forte. Ka nje tatuazh te vogel ne njeran ane, nje shkronje kineze qe nuk e kuptoj.

- Cfare do te thote?, e pyes.
- Force, – pergjigjet ajo. – Gjyshja ime ma beri. Thote se une kam force, edhe kur nuk e ndiej.

Me pelqen menyra si e tregon. Zgjatem dhe e kap per dore, e terheq tek une. Ajo vjen, hip siper tavolines dhe sa me lidh me nje kondom qe e merr te canta e saj – rri mbi mua. E vogel dhe e njome, por e guximshme. Rri aty, pa levizur, duke me pare ne sy. Pastaj fillon te levize ngadale.

Levizjet e saj jane te qeta, te kontrolluara, por te thella. Ngrihet ne gjunje, zbulon pidhin, dhe ulet mbi mua. Ma merr komplet karin brenda, deri ne fund. Leviz ngadale, pastaj me shpejt, duke gjete ritmin perfekt. Duket sikur po kercen siper meje, por kete here eshte nje vallezim cift, nje komunikim qe nuk ka nevojte per fjale.

Ia kap gjinjt, ia shtrengoj, ndersa ajo mbyll syte, gjomon. Pastaj kthehet, me kthen shpinen, dhe vazhdon te me kaleroje ashtu nga pas. Shoh bythen e saj te vogel, tatuazhin, dhe e kuptoj qe gjithcka eshte e vertete. Ajo ka force. Ka ardhe ketu e vetme, ka gjete nje pune, ka prite ditin e pare pa asnje klient, dhe ende qendron, ende provon. Zbulon!

Ia kap ijet me duar, e shtrengoj, sikur e drejtoj edhe pse ska nevojte dhe e rrah me shuplaka te lehta. Ajo gjemon, me kerkon me shume. Shkoj thelle, i shkoj deri ne fund. Miti i kinezeve te ngushta te njoma eshte i vertete. Derisa fillon te lodhet, dhe zbret, e kthehet perseri ne goje. E merr karin tim te lagur me lengun e saj, te nxehte, dhe fillon ta thith perseri, me zell, me deshire, me falenderim.

Pastaj hyp perseri siper meje. Kete here me fytyre, sikur po me ben missionar mua, dhe leviz me force, me shpejt. Leviz mire, me energji, duke me rrahe me trupin e saj te vogel. Une i kap gjinjt, i shtrengoj, ajo mbyll syte, gjemon, dhe une ndiej qe po vij. Po vij keq, po vij fort.

- Hajde, me thote ajo. – Cum inside!

Dhe une shperthej, duke u dridhur, duke u shtrenguar, duke e mbushur qesen e kondomit plot sa gati shkyhet. Ajo rri aty, mbi mua, duke marre fryme, duke me ledhatuar gjoksin me duart e saj te vogla. Dhe pas disa minutash, zbret. Heq kondomin me kujdes, me pastron me nje leckte te lagur. Qeshim te dy, pa kuptuar gjuhen njeri-tjetrit, por duke

kuptuar perfekt cka ndodhi.

- Te pelqeu?, pyet ajo.
- Shume, – i them une. – Si u ndieve ti?

Ajo buzeqesh, nje buzeqeshje e vertete, qe shkon deri ne sy.

- Alive!

Nuk flasim me, por ngrihemi, pastrohemi, e dalim jashte. Pedonala eshte e ndricuar, plot me njerez. Shkojme ne nje kafe te vogel, porosisim lengje, une paguaj sigurisht. Flasim me shume tani, per Renen meqe te dy e njohim, per Beogradin, per endrrat e saj. Ajo do te mesoje shqipen, do te hap nje qender me te madhe, do te sjelle ne Shkoder shoqet e saj.

- Do te kthehesh per me shume masazhe?, me pyet ajo kur po iki.
- Po, them une. – Do te kthehem.

Sepse tashme nuk eshte thjesht per masazhin. Eshte per te, per Mirelen, per vajzen e re me tatuazhin e forces qe zgjedh te mos dorezohet.

Rene me shkruan pastaj me vone; “Si shkoi?”

“Shkoi bukur,” i pergjigjem. Shume bukur madje. Dhe e di qe do te shkoj perseri. Jo vetem per trupin, por per biseden, per qeshjen, per ate mesim qe me dha: se edhe ne vende te huaja, me njerez te panjohur, mund te gjesh dicka te familjarizuar nese guxon.

Ndodh edhe ne Shkoder, serish

28.05.2022



Kur mbremja nuk sjell pergjigje ne mesazhin tim, kuptoj se duhet te shkoj ta marr vete.

Gjithë naten e kaloj duke u rrotulluar në shtrat, duke ndjere ende aromën e saj në lekuren time, atë prekje të bute të duarve të saj të vogla, atë mënyrë se si më shihte me atë sy të holle që dukeshin sikur përshkruanin gjithçka dhe nuk thoshin asgjë.

Mirela. Emri i rrotullohet në gojen time si një embelsirë që nuk do të shkeputet nga buzët, edhe pse e di se ky emer është vec një personazh që fsheh histori që sdo tregohen kurrë. Seksi më të më ka mbete në mendje, por jo vetëm ai akt fizik i shkurtër dhe i shpejtë. Por më ka mbete në mendje ajo ndjenje e cuditshme konfuziteti, ajo mënyrë se si më kishte dhënë trupin e saj sikur ndajmë shumë ngjarje bashkë por duke mbajtur dicka për vete, sikur të kishim bërë një marrëveshje të cilën unë nuk e kisha kuptuar ende plotësisht.

Dhe ka një gjë tjetër që më rri në mendje. Nuk e putha asnjëherë! Po, e putha në gjoks, i putha lekuren, por ato buze të vogla, ato buze që flisnin anglisht të thyer dhe qeshnin me ze të ulët, i lashe të paprekura për shkak të atij muri të padukshëm që ndërtohet natyrshëm mes klientit dhe sherbyeses, atij muri të “takimit të parë”, të profesionalizmit, të mosqenies tepër i ngarkuar.

Por tani është një ditë tjetër. Dhe unë dua më shumë!

Ora tregon nëntë dhe unë marr celularin në dorë. Dritarja është hapur dhe ajri i verës futet në ngrohtë, i rende. I shkruaj një mesazh që e fshij dhe e rishkruaj tri herë. “Mirela, do të doja të të shoh serish sonte. Kam një bar afër shtëpisë time, privat, i qetë. Do të të pres.” Dhe ja dergoj bashkë me lokacion.

Minutat kalojnë. Dhjetë. Njëzet. Nuk përgjigjet. Zemra më rreh pak më shpejt, një ndjenje të cuditshme ngushtesie në kraharor e ndiej. Po nëse e kam imagjinuar gjithçka? Po nëse për të ishte thjeshtë një punë, një klient, një ditë e zakonshme? Po nëse unë jam duke u bërë i paduruar, i pafre, i padëshiruar?

Por nuk mundem as të rri. Nuk mund të pres më. Vesh një bluzë të thjeshtë, dal në rrugë, dhe nisem drejt qendres. Shkodra natën është një qytet tjetër. Dritat e pemeve në pedonale e deri më tej, zhurma e kafeneve që mbyllen e hapen, çiftet që ecin duke u përqaftuar. Dhe unë eci shpejt, më qellim, sikur po shkoj të shpetoj dicka.

Gjej pallatin. Korridori i errët, ajo erë e luleve që tashmë e njoh. Trokas në derë. Pres. Trokas serish. Pres dhe pak. Pastaj degjoj hapa. Dera hapet dhe ajo qëndron aty, e veshur me një fustan të zi të thjeshtë, flokë të lora, sy që duken të skuqura pak, sikur ka fjetë ose sikur ka qarë.

- Erik? pyet e habitur. – Pse... pse ke ardhur?
- Nuk mu përgjigjet, – i them, duke ndjere veten pak idiot, por duke qëndruar aty. – Doja të të shihja e të të ftoja për një pije. E kam porosi nga Rene.

Ajo më shikon me atë veshtrim të thellë, atë që e kam vene re se e ka, sikur po peshon shpirtin tim. Pastaj buzeqesh, një buzeqeshje e vertetë që i shkon deri në sy.

- Nuk pata pune, thote ajo. – Asnje klient. Dhe... telefoni im. Bateria. Mbaroi.

Qeshim te dy. Kjo e thjeshton gjithcka, kjo e ben te natyrshme. Nuk jam i padeshiruar. Jam thjesht i parakohshem.

- Eja, – them. – Te pime dicka. Nje vend afer shtepise time. I qete. Privat.

Ajo heziton pak, shikon mbrapa ne apartamentin e zbrazet, pastaj merr canten.

- Mire, – thote. – Por vetem nje ore. Duhet te... te rregulloj gjera.

Ecim bashke. Rruget jane me te qeta tani. Ajo ecen prane meje, jo shume afer, por afer sa per te ndjere aroren e saj, ate ere te embel qe me ka mbetur ne memorje. Flasim pak, per ditën, per mungesen e klienteve, per qytetin qe ende po e meson. Por ka nje tension te ri midis nesh, nje dicka qe nuk ishte atje dje. Sot e njohim njeri-tjetrin. Sot e kemi prekur njeri-tjetrin.

Hap pas hapi arrjme ne bar. Eshte nje vend i vogel, i fshehur pas nje ndertese, me dritare te erreta dhe tavolina te drurit. I zbrazet. Nuk ka asnje njeri. Vetem ne, muzike te ulet jazz, dhe dritat e zbehta qe bejne hije ne fytyrat tona.

Ulemi ne nje kend. Porosisim vere te kuqe. Ajo pi me nxehtesi, sikur ka nevojë. Asnjerit sna pelqen shumez mesa duket. Por une shikoj buzet e saj, menyren se si i lengon vera, se si i leshon floket me nje levizje te kokes.

- Ti... – filloj une, pastaj ndalem. – Mirela. Me pelqeu shume ajo qe ndodhi dje. Por ka nje gje qe me ka mbete ne mendje. (anglisht)
- Cfare?, – pyet ajo, duke ngritur syte.
- Nuk te putha mjaftueshem. Buzet e tua... – Dhe tregoj me gisht, sikur po prek ajrin.

Ajo ul syte, nje levizje e vogel, nje dridhje ne buze. – Po, – thote e qete. – I like to kiss.

Kjo eshte gjithcka qe me duhet. Afrohem. Ajo nuk terhiqet. Vazhdoj te afrohem derisa ndiej frymemarrjen e saj, ate ere te embel vere dhe lulësh. Dhe e puth.

Eshte nje puthje e bute ne fillim, e dyshimte, sikur po provojme kufijte. Por pastaj ajo me kthen puthjen, buzet e saj te vogla, te buta, hapen pak, dhe gjuha e saj gjen timen. Eshte nje puthje qe zgjat, qe thellohet, qe na ben te harrojme ku jemi. Apo rolet qe kemi.

Kur shkeputemi, ajo eshte pak e turpshme, por nuk skuqet. Syte i kane ate ndricim, ate drite qe e kam pare dje kur me shihte ne sy ne te tjera poza. E prek ne krah, duke e ledhatuar lekuren e bute. Pastaj ne duar, ato duar qe me kane prekur, qe me kane mesuar. Pastaj ne qafe, aty ku pulsi i rrah shpejt.

- Come here, – i them, dhe e terheq perseri tek une. E puth serish, kete here me fort, me i uritur. Dora ime shkon ne ijet e saj, i shtrengoj, ajo gjemon ne gojen time. Kafja eshte e zbrazet, muzika na mbulon, dhe ne jemi vetem, te fshehur ne kete kend, te zhytur njeri ne tjetrin.

Pas disa puthjesh, kur vera ka filluar te na rendoje pak, kur duart tona jane bere me te guximshme, me shkojne neper mendje kondomet qe kam ne shtepi. Dushi. Shampoja. Shtrati im. Gjithcka eshte me e favorshme atje.

- Eja tek shtepia ime, i them, duke i folur ne vesh, duke e ledhatuar me gisht. – Kam atje... gjithcka qe na duhet.

Ajo me shikon, dhe ne ate shikim ka nje pyetje, nje vleresim te fundit. Pastaj buzeqesh, ate buzeqeshje qe e di qe do ta mbaj mend per gjate. Dhe pohon me koke.

Ecim shpejt tani. Duar te bashkuara, hapa te shpejte, sikur po ikim nga dicka ose po shkojme drejt dickaje. Ndertesa ime eshte afer, nje pallat i vjeter por i paster. Ngjisim shkallet, hap deren, dhe sapo hyjme brenda, kthehem dhe e marr ne krahe. Eshte e imet, e vogel, e ngre lehte.

Dhe nuk e le te shkoje me tej. E terheq pas meje, drejt dhomes se gjumit. Duam te heqim barrierat, por nuk mundemi. Puthjet jane shume urgjente, duart shume te uritura per prekjte. Rreshqasim deri tek dera e dhomes, pastaj brenda, deri tek shtrati, duke u kape e duke u ndeshe neper mure.

Ketu kam kondomet e mia. Ne tavolinen e nates, nje kuti e vogel. Por nuk dua te ndalem. Nuk dua ta heq nga buzet. E puth akoma, e puth fort, ndersa me nje dore arrij te marr nje kondom. E kthej Mirelen me shpine, e ul butesisht mbi shtrat, e perkul mbi jastek. Eshte nje pamje qe me cmend. Ajo aty, e perkulur, me fustanin e ngritur pak, me ate bythe te vogel te rumbullaket qe sikur me kerkon ti afrohem. E kap, ato brecka te vogla te zeza, dhe ja rreshqas poshte kembeve. Kari im eshte gati tashme, i nxehte, si ushtar i etur per fitore.

Pres kondomin me dhembe, e vendos me nje levizje te shpejte. Dhe pastaj, pa humbe me kohe, i fute brenda.

Eshte nje ndjenje tjeter nga dje. Me e ngushte, me e eger, me e drejtperdrejte. Ajo gjemon, nje ze i larte, i papermbajtur, qe mbush dhomen. Filloj te leviz, te shkoj thelle, me force. Duart i vendos mbi shpinen e saj, mbi kurriz, e shtrengoj, e terheq tek une. Pastaj i zbres tek ijet, i shtrengoj fort serish, ndiej mishin e saj te bute nen gishterinjte e mi. Dhe e shtyp ne kurriz, bytha i ngrihet pak lart dhe une i vendos poshte nje jastek qe te qendroje pa sforco.

- Yes!, bertet ajo, duke kthyer koken pak. – Fuck me hard!

Dhe une ia bej. E qij nga pas me forcen qe kam, me ate energji qe me ka mbete gjithë naten. Zhytem ne te, ndiej si me mbyt, si me thith, si me kerkon deri ne thellesi. Duart e mia i shkojne poshte trupit, gjejne pidhin e saj, ate pjese te vogel, te embel, dhe filloj ta ledhatoj ndersa vazhdoj ta qij.

Ajo dridhet, nje dridhje qe e ndiej neper karin tim e me vjen deri ne gjoks. “Po vij,” me

thote ajo, nje peshperitje e cuditshme, sikur po habitet vete nga kjo ndjenje. "Jo akoma," i them. Dua me shume. Dua ta shijoj me shume e sdua ta beje e para.

E rrotulloj. E kthej ne pozicionin misionar, me shpine ne jastek, me kembet e hapura e te ngritura lart per mua. Futem perseri brenda, kete here duke e pare ne sy. Sy te holle, te erret, qe me shikojne me nje perzierje deshire dhe frike. I vendos doren pas qafes, e terheq larg, dhe vazhdoj te leviz, me ngadale tani, me thelle, duke e ndjere cdo pjese te saj. Dua ta bej te dashurohet me mua!

Por lodhem. Ndihem i sterperdorur. Dhe ajo e kupton. Ngritet, me kthen me shpine, dhe hip mbi mua. Eshte e vogel, por me e forte se dje. Rri mbi karin tim, e merr brenda, dhe fillon te levize. Levizjet e saj jane te kontrolluara, te ngadalta fillimisht, por te thella dhe te shpejta pastaj. Cdo here qe ulet, ndiej si me merr gjithë, si me thith, si me kerkon te shperthej.

I kap gjinjte e saj te vegjel, te ngurte, i shtrengoj. Ajo mbyll syte, fillon te levize me shpejt akoma, me fort. Zhytem ne te, harroj ku jam, harroj kush jam. Vetem ajo ekziston, vetem ky moment, vetem kjo ndjenje. Derisa ajo prishet dhe une menjehere shperthej me nje force qe me habit, duke mbushe kondomin, duke u dridhe, duke e shtrenguar fort ne krahet e mi. Ajo ndalon, rri ketu mbi mua duke marre fryme, duke me pare ne sy. Pastaj buzeqesh, nje buzeqeshje e lodhur, e kenaqur, e fitimtare.

- Ishte... shume, - thote ajo.
- Po, - ia pranoj une, duke e terhequr buze meje, duke e puthe ne balle.

Rrime ne krevat per pak kohe, te dy te shtrire, te mbeshtjelle ne njeri-tjetrin. Djersa nis te na ftohet ne lekure, por ne nuk levizim. Dua ta ndiej akoma, ta mbaj akoma. Pas nje ore, kur zemrat tona kane filluar te rrahin normalisht, kur frymemarrja eshte kthyer, ajo ngritet.

- Dua te shoh qytetin, - me thote ajo. - Naten. Me ty.

Veshim rrobat, dalim jashte. Shkodra naten eshte magjike, sidomos Pedonalja, Gjuhadoli. Ecim neper rrugica te ngushta, shkojme deri prane liqenit qe shkelqen nen driten e henes. Ajo me kap per dore, ecen prane meje, sikur i perkasim njeri-tjetrit.

- Falemnderit, - me thote nje moment papritur.
- Per cfare?
- Per kete. Per mua. Pse... pse erdhe sot?

Ndalem, e kthej drejt meje.

- Nuk mund te rrija pa te pare, i them. - Me ke munguar. Qe nga dje.

Ajo me shikon me sy te ndritur, pastaj me puth, nje puthje te gjate, te embel, ne mes te rruges, nen driten e henes. Duket sikur me kuptoi se cfare i thashe.

© 2026 Eri Malsori

pasion.al · eridrekaj.com

NIPT: M67624701N